

τη την κατάσταση. Συγκρατώντας την όργη του περιορίστηκε μόνο να φανεί ανήσυχος και ύποπτος και έτσι κατόρθωσε να γεννηθί στο μυαλό της γυναίκας του ο φόβος και η άγνοια. Έγνώριζε από τα γράμματα που είχαν πέσει στα χέρια του πόσο θεράλλει ήταν αγαπηθεί ο δούδ αυτός έραστα και είχαν βέβαιος ότι θα προσπαθούσαν να βλέπασαι έστω και με κάθε κίνδυνο. Αυτός όρελήθηκε από την περίπτωση αυτή και από τότε εφρόνιζε να βάζη παντός είδους έμποδια μεταξύ της Μάσας και του Μιλάτσεβιτς. Προσλαβούσ να μετακινούνται οι συννετύτες τον, να διακόπτεται η άλληλογραφία τους να ανησυχούν και να φοβούνται. Μέσα σ' αυτή τη ζώη τη γεμάτη από τις πιο ζωηρές και θλιβερές συγκινήσεις ή ύγια της κυρίας Άρνολ έπεδεινώθη και πάλι. 'Ο γιατρός έφρονε τη γυναίκα του με τόση βεβαιότητα και άκριβεια, με όσην έλλοτε την είχε γιατρέψει. Έκτός από τις τρομερές ανήσυχες που της προκαλούσε και οι οποίες έπέφεραν την κυκλοφορία του αίματός της με μέγιστη ταχύτητα ο έπιδέσιος εκείνος γιατρός κατόρθωσε ώστε οι ήμερες της να είναι τόσο θλιβερές που καθημερινός να επιδεινώνεται η κατάσταση της. «Έπειτα έξαρνα διακρίνετο ότι δεν έξήλεσε καθόλου και φανότανος μέχρι διακόφυμ συγκινήμένος, για να βασανίση τη γυναίκα με τις τύψεις της. «Μά τι πρέπει λοιπόν, φτωχή μου Μάσα; της έλεγε. Δέ μπορώ να διαγνώσω πιά τίποτε» φάναισ ανών να πεθαίνης από λύπη. Μήπως δεν είσαι εύτυχη μαζί μου;» Και ένω παρατηρούσε με διαβυλική ήδονη την πρόοδο του κακού, έσταρωσε το όφθαμο του με τις ύποκριτικές άπελτιές του. Μισά έξη μήνες οι λιποθυμίες της Μάσας γινότουσαν συχνότερες, οι παλμοί ταχύτεροι, και τα πιο ανήσυχια συμπτώματα του άνευρισμού παρουσιάζτηκαν πάλι...

Ένα βράδυ ο γιατρός έμπηξε στο δωμάτιο της γυναίκός του και με τροπο φοβερό της έλεγε: — Κυρία, τά ξέρω όλα. 'Ο κ. Μιλάτσεβιτς είν έραστής σου! Η δυστυχής Μάσα γίνηκε κίταρχη, κ' ένα σβησμένο χρώμα θανάτου απλόθη στο πρόσωπό της. — «Σκότωσέ με!» του έλεγε Κι' έκείνος αυτό έπιθυμούσε.

— Δεν θά χυπώσω ποτέ μου πιά γυναίκα», της απάντησε ο Άρνολ. 'Ο ανήσυχός σου έπληρωσε και για τους δύο σας. Πρώ ολίγου μονομιάχου με τον κ. Μιλάτσεβιτς... και τον σκότωσα! Τότε η Μάσα έπασε λιπόθυμη κάτω... Αλλά ο γιατρός έλεγε φέμματα γιανι όπω το μονομιάχον δεν θα τολμούσε να άγγιξη το σφαιρίο λογαχού, που έθεωρείτο ως ο καλύτερος σκοπευτής της Βιέννης. Έγνώρισος πένω από την γυναίκα του που κοιτόταν κάτω και της έπασσε το χέρι. 'Ο σφυγμός της χυπώθηκε άκομη, ώστε έ έβουσε. Τότε ο δήμος την περιπαήθηε και την έανάφερε στη ζώη. «Θά προφύξης ένα κόμμα χορού, όλα τά διαβάτια σου, την άειτάξη, και θά με συνοδεύσης στο χορό της Γαλλικής Προσβίαις, σ'όν όποιον είμαστε προσαλασμένοι.»

— Πότε... δεν θά μπορέσω νάρθω, του είπεν αυτή. «Νά ντυθής να πάμε!» πώναξε αυτός. Ερονουάχησε με τον κ. Μιλάτσεβιτς υπό το πρόσχημα μιας έοιζος στο παγγίβι. Εν τούτοις έγχε έκπεθί και πρόκει έξέπαστας ά ποψε να σέ ίδη ο κύριος στο μπράτσου μου. Άλλοιως θέ πιστέψωσιν ότι έμονομιάχου για σένα και θα άμπεσώσθω... Νάσου, το θέλω!» «Έρπεσε, θέλοντας και μή να ντυθί ή δυτοχική γιάδευμορούσε πιά ν' άντιπαθί σ'όνάμδρα της. Πάθησε λοιπόν με αγνία, και ο σόζυγός της την έσυρεσέ χορό. Έκει συντηρημένη κατέπεσε σε μία πολυθρόνα στην άδουσα της είσοδου, όπου ένας θαλαμηπόλος έφώναξε δίονα τά δομάρτα τών καλεσμένων που έφθαναν. 'Ο γιατρός με μεγάλη σπουδή, σοβαρώτατος και με όλα τά παράσημα του στεκότανος δροθίος πίσω από την πολυθρόνα ής σόζυγού του. Έξαρνα άφού έρωψε ένα βλέμμα σ'όν προθόρακα έσκυψε στο αυτί της Μάσας και της έλεγε: — Δέ σέ σκότωσα λοιπόν, το αίμαχός σου και ή λύση σου άθληα; — «Όχι, άκόμα, δυστυχώς», απάντησε αυτή. «Λοιπόν, κούταξέ τους, έπρόσθεσε έκείνος δείχνοντας σ' αυτή την πόρτα, και πέθανε από χαρά!» Την στιγμή εκείνη ο θαλαμηπόλος ανήγειλε με δυνατή φωνή: «'Ο λογαχός Βαρόνος Μιλάτσεβιτς!» 'Ο όρατος άδημοκρατικός έμπηξε χαμογελώντας, και άμέσως όπως έκανε πάντοτε την άναγίτησε με το μασί.

Έκείνη είχε σπασθεί από την πολυθρόνα της και όλόρθη σάν να έκινείτο με έλατήριο, κατάλομη, τρέμουσα τον κούταξε με θολό βλέμμα, σήκωσε το χέρι στο λαίρω της σάν κάτι να την έπνιγε και ξανάπεσε βαρεία πάνω στο δάπεδο, τη φορά αυτή άλθηθα νωρίη... Τότε έγινε φοβερό σκάνδαλο. 'Ο γιατρός ρίχτηκε έπί

— ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ —

Μη φλυαρείτε!

Η πρώτη πράξις της κυρίας Φλόρανς Κνόν, όταν έξέλεγη κυβερνήτρια της πολιτείας Άλμπαν των Ήνωμένων Πολιτειών ήτο να τοιχοκολλήσ εις όλα τά δημόσια γραφεία όπω εγγόγονται γυναίκες, μινιακίδες, στις όποιες άνεγρόφοντο δύο λέξεις μονάχα: «νόν γυοσπίνιν» δηλαδή «μη φλυαρείτε!»

Πίσω από τις πινακίδες είνε γραμμένοι οι λόγοι για τους όποιους ή κυρία Φλόρανς, σάν γυναίκα κ' αυτή που γινώθει τά έλαττώματα του φύλου της, άπαγορεύει στις δεσποινίδες τών γραφείων να χάνουν τών πολύτιμο καιρό για την ύληρεσία, φλυαρώντας. Σχετικώς τά άμερικανικά φέλλα γράφουν ότι τώρα στα δημόσια γραφεία της Πολιτείας ή εργασία γίνεται πιο τακτική, πιο σύντομη και πιο πολλή.

Το τέλος της γής

'Ο καθηγητής Πόρες

του Πανεπιστημίου του Τορόντο, εδωκόμμος στο Λονδίνο όπου παρίστατο στις εργασίες του Γεωλογικού Συνεδρίου έβλεπε τά έξη μιλώντας για τις γεωλογικές μεταβολές που όρχισαν να παρατηρούνται εσχάτως. Μετά πολλά χρόνια, όχι όμως και τόση πολλά όσα να μη μπορεί να τά συλλάβη ή φαντασία μας, οι χώρες στις όποιες άνθίξει σήμερα ο πολιτισμός θά καταποντιστούν στους όκεανούς, κίττω από πάγους ολιονύς και ένας νέος πολιτισμός θ' άνθίση εκεί όπου βρίσκονται σήμερα οι άφιλότερες χώρες τών δύο πόλων της Γής. Οι άτιστραφιμίες και κλιματολογικές συνθήκες του πλανήτη μας θύρισάντου τεραστίαι και οαγδαία μεταβολή.

Τέλος ο σόφρος καθηγητής έπρόσθεσε ότι οι σεισμοί που διαρκώς παρατηρούνται τά τελευταία χρόνια είνε το μόνο σύμμετρο σημείο από γεωλογικής άπόφως. Φανερόνουν ότι ο πλανήτης μας δεν έφθασε άκόμη στην περίοδο εκείνη της άπόλυτης σκληροτηρας που θά σμάνη και το τέλος του.

ΟΙΝΕΣΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Γας τελευταίας ήμερας άναπέσαν τάς έγγυμίες των και ένεγρόφτην τα πρόσωπα οι κούταξί νών συνδρομητάι μας:

- Κούλα Άγγελο, Μαρία Σπαρανώνη, Κ. Τσιουλιός, Αλ. Κέρας, Γ. Καστήμπερτσον, Έλενα Οικονομου, Ουδ. Κορσουλός, Εμ. Οικονομιάκης, Σ. Νιζάνη, Γ. Σκουροπέλης, Μαρία Νικολάου, Ελενη Μουρέλου, Η. Σανθωκος, Ουδ. Τριβαλιός, Μ. Μασάκης, Ν. Δουκίδη, Δ. Μπακιρις, Άνθρ. Μπακιρις.

Την παρέμβησέ του χορό.

του σώματος της γυναίκός του κραγιώνοντας γορδή. Έπίσης ή άπελτισία του κ. Μιλάτσεβιτς θά προηλεθε άλλο σκάνδαλο, αν κάποιος άπ' τους φίλους του δεν τών τραβούσε έξω. Όλοι οι προσκαλεσμένοι άνεγρόφτησαν τότε κατατρομαγμένοι. Πένθος και σιωπή απλώθηκε στην πρό έίλιου κατάφυτη άδουσα του χορού, όπου ένα έγκλημα σιληρό και άπάνθρωπο είχε διαπραχθί.

'Ο Μαυρίκος τελειώσας την διήγησή του έσώπασε, και για μία στιγμή σιγή έπεκράτησε γύρω του. Έχχαν φριμάσει όλοι και ίδιος αυτός ο Περέρια, φάνηκε όμως έν τώ μεταξύ ή οικοδέσποινα ή όποια τούς έφώναξε εδύμα:

— 'Εί λοιπόν, κύριοι, τελειώσατε τά σιγάρα σας; Οι κυρίες σάς ζητούν.

'Ο Περέρια έπασσε από το χέρι το Μαυρίκο.

— Και ο γιατρός τι άπόνιγε; έρώτησε.

— Καθός σάς είπα, γόρχηκε την έκδικήσι του σχεδόν μιά μέρα μόνον. Κατόπιν είχε την άπρονόσια να όμολογήσ το έγκλημά του, το όποιον δυστυχώς είνε ποινικώς άτιμώροτο. Άλλά ή διαμονή του στη Βιέννη του έγίνετο δύσκολη. Σήμερα βρίσκεται στη Βαρσοβία, όπου έχει μεγάλη πελατεία και όπου έξακολουθεί να λέγη εις τούς πάσχοντας, από καρδιακό νόσημα άσθενείς του:

«Πρό πάντων ν' άποφύγετε τάς σιγιμίες...»

Φρανσουά Κοπέ